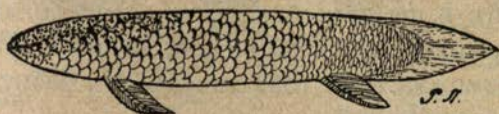

мощта на плавателния си мѣхуръ, като съ бѣлъ дробъ. Подобно на бѣлитѣ дробове на сухоземнитѣ животни, плавателниятъ мѣхуръ е богатъ съ кървоносни сждове.

ЦЕРАТОДУСЪ

Обр. 4.

Въ тѣхъ приижда нечистата (венозна) кръвъ и, следъ като се пречисти, отправя се въ сърдцето, а оттамъ се разпраща по тѣлото. Въ тинята прекарватъ дотогава, докато блатата отново биватъ залѣти съ вода. Тогава се измъкватъ отъ тинята, почватъ да плуватъ и дишатъ съ хрилетѣ си.

Виждале, следователно, че тия чудновати риби въ единъ случай дишатъ съ хриле, а въ другъ — съ твърде просто устроенъ бѣлъ дробъ, и затова сж ги нарекли *двойнодишащи риби*. Така живѣятъ и другитѣ видове риби, за които споменахме по-горе. По сжщия начинъ сж дишали и ония двойнодишащи риби, чиито окаменѣли останки се срѣщатъ въ Шотландия.

Преди години, когато зоолозитѣ откриха въ блатата тия риби, дълго време били въ затруднение, защото не знаели, къмъ коя група животни трѣбва да ги причислятъ: къмъ рибитѣ, или къмъ земноводнитѣ? Нѣкои зоолози дори ги нарекли *люпести земноводни*.

Изследвачитѣ намиратъ въ устройството на двойнодишащитѣ риби много признаци, характерни, отъ една страна, за сжщинскитѣ риби, отъ друга — за земноводнитѣ, които дишатъ, докато сж недоразвити съ хриле, а когато порастнатъ — съ бѣлъ дробъ.

Не показватъ ли тия общи признаци, че между рибитѣ и земноводнитѣ има голѣмо родство? Представете си, че у лепидосирѣна, следъ като остане продъл-